

— Да си жива и здрава, Ненке! Господъ да ти ги изпрати отъ невидѣно повече. Чалаписвайте, чалаписвайте!... Ами друго какво да ѝ кажа?

— Много здраве и — толкозъ!...

— Брей, много пари имашъ! промълви Трояновъ. Ама ти лесно ѝ печелишъ!...

— Лесно ли, мъчно ли — азъ сама си зная! му възрази Ненка.

— Дай 4—5 лева на заемъ!

— Хх!... принуждавашъ ме да ти връщамъ нѣ-какъвъ старъ борчъ ли? Подигравай се съ сиромашията ми.

Па и двамата си зашепнаха нѣщо тайно. Той ѝ стисна силно ръката.

Нѣкакви грозни мисли натиснаха стареца: работата му се видѣ май не оферна!

Ненка се бързо прости и съ двамата ѝ отмина. Отмина напрѣдъ слѣдъ нея и Трояновъ — сигурно, да си доизприкажатъ още нѣщо.

Дѣдо Генко обърнатъ съ лице къмъ улицата, кждѣто отминаха Ненка и Трояновъ, седѣ нѣколко минути насрѣдъ пѣтя: напраздно си бѣхтѣше главата да разбере една много мъчна и страшна загадка...

Слѣдъ като се поукопони, смисли се, защо не бѣ разпиталъ подробно Ненка. Но... не съжали, задѣто не бѣ направилъ туй.

Гоститѣ въ Стара-Планина дълго врѣме коментираха думитѣ на стареца, и той, Димо и Трояновъ станаха прѣдметъ на веселия имъ разговоръ. Днесъ тѣ изпиха по едно шише вино повече и ястието имъ се по-лесно смлѣ.

Димо и Стоянчо остаха малко недоволни. Последниятъ съчете за благоразумно да не се връща на масата. Единъ слуга му донесе въ готварницата шапката и бастуня и — прѣди да излѣзе дѣдо Генко изъ гостилницата — той дезертира прѣзъ едни задни врата.

Къмъ 1¹/₂ часътъ дѣдо Генко се върна вкъщи и сега обѣдвѣ самъ. Бѣше и самъ поржчалъ да го не чакатъ. Той съчете за добръ да не спомене ни дума за Ненка.